



ZASTĘPCA
GŁÓWNEGO INSPEKTORA PRACY

Anna Tomczyk

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 roku

GPP – 433-040-1-1/11

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Nawiązując do Pana pisma z dnia 31 grudnia 2010 roku, dotyczącego prowadzonych przez Komisję Ustawodawczą Senatu prac w zakresie projektu ustawy o zmianie ustawy o izbach lekarskich oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie wyjaśniam, iż poruszone w nim zagadnienia wykraczają poza zakres kompetencji organów Państwowej Inspekcji Pracy.

Państwowa Inspekcja Pracy jest organem powołanym do sprawowania nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a także przepisów dotyczących legalności zatrudnienia i innej pracy zarobkowej w zakresie określonym w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 roku.

Jako wyspecjalizowany organ państwowy sprawujący w imieniu państwa nadzór i kontrolę przestrzegania prawa pracy, Państwowa Inspekcja Pracy nie posiada ustawowych kompetencji do podejmowania działań i oceny rozwiązań prawnych w zakresie opisanym w Pana piśmie, tj. przepisów prawa regulujących zagadnienia odpowiedzialności zawodowej lekarzy, lekarzy weterynarii, pielęgniarek, farmaceutów i diagnostów laboratoryjnych.

Niemniej jednak, po zapoznaniu się z projektem ustawy o zmianie ustawy o izbach lekarskich oraz niektórych innych ustaw, wyrażam pogląd, że przedstawiony projekt nie budzi wątpliwości natury prawnej.

Dla oceny zasadności zmiany wymienionych w projekcie ustaw, istotne znaczenie ma wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 czerwca 2010 r. (sygn. P 28/2009) stwierdzający niezgodność art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich - w zakresie,

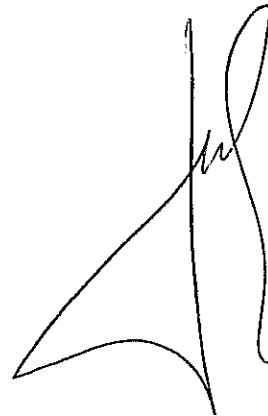
38/11

w jakim wyłącza prawo lekarza, ukaranego przez Naczelny Sąd Lekarski w drugiej instancji karą nagany, do wniesienia odwołania do sądu - z art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Uzasadniając przywołany wyrok, Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż pogląd, że prawo do sądu powinno być gwarantowane w ramach każdego postępowania dyscyplinarnego, niezależnie czy jest ono prowadzone przeciwko osobom wykonującym wolny zawód czy przeciwko innym osobom, jest prezentowany w orzecznictwie konstytucyjnym od kilkunastu lat. Trybunał podkreślił, że przyjęcie takiej koncepcji postępowania dyscyplinarnego, w której sąd posiada uprawnienie do kontroli w toku postępowania odwoławczego prawidłowości postępowania dyscyplinarnego, gwarantuje wystarczający standard ochrony konstytucyjnej osób ukaranych dyscyplinarnie.

Również analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego procedur dyscyplinarnych, które są wyłączone spod merytorycznej kontroli sądów pracy, wskazuje, że Sąd Najwyższy konsekwentnie opowiada się za objęciem tych postępowań kontrolą stosowaną przez sądy powszechne.

Mając zatem na uwadze, że projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz fakt, że nowe przepisy otwierają drogę sądową wszystkim ukaranym dyscyplinarnie (również karą upomnienia i nagany) członkom samorządów: lekarskiego, lekarzy weterynarii, pielęgniarek i położnych, farmaceutów i diagnostów laboratoryjnych, w mojej ocenie, nowelizacja przepisów w tym zakresie jest zasadna.

A handwritten signature in black ink, consisting of several fluid, overlapping strokes. The signature is positioned in the lower right quadrant of the page.